

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Rosa In Hieme

Mertz, Martin

Antverpiæ, 1627

Capvt XVII. Mansuetudo VWilhelmi & Patientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42750

alijs pijs exercitationibus vacaret. Dilingâ discedens, alicubi que diuertens, inuitatus erat ad mensam opiparam & lautum epulum; ipse verò contrà obtestatus, vt liceret sibi cum Nouitijs in Refectorio relictis coenam sumere, maluit ibi paucis & vilibus contentus viuere, quàm splendidè inter Maiores epulari: ibi verò ita parcè sese refecisse, ita hilarem intereà assidentibus se ostendisse, ita modestum ac verecundum se exhibuisse, itaque assiduè de rebus caelestibus collocutum fuisse, mihi qui ipse interfuit, retulit, vt praesentes plus ipsius exemplo, quàm vlllo alio vel exquisitissimo epulo, recreati gauderent.

CAPVT XVII.

Mansuetudo VVILHELMI & Patientia.

ERAT bonus hic Iuuenis naturæ aliàs præferuidæ, quæ cholera dominio nimio superante magnos irarum fluctus & graues aduersorum affectuû procellas sub eius pectore quàm sæpissimè & validissimè excitauit: quam tamen naturæ ferociam adeò eneruauit & euicit, particulari examine in eam rem conscientiam seuerè vrgendo, vt ad omnem rerum aduersarum incursam primos animi motus adeò facilè

72 VITA WILHELMI ROTHENSIS
reprimeret, vt vix quidquam in eo turba-
tum vel oculatiùs eum obseruando notare
posses. Narrauit mihi Magister illius, in
summis rerum aduersarũ conflictibus cùm
furor naturæ grauem & assuetum subsul-
tum tentaret, capite in læuam paulisper de-
presso non aliud VVILHELMVM elocutũ,
neque aliter fuisse motum, quàm quòd sibi
diceret: *Quid tum?* Quo vno gloriosè sanè
triumphauit, & deinceps vel inter grauissi-
ma euenta immotus perstitit, sibiq̃ue in
omnibus similis semper permansit. Vt verò
ad lapidem illum Lydium, quo inconcussa
Sanctorum fides & immota pietas probata
toti mundo patefcit, patientis scilicet ani-
mi, & omnia feliciter hilariterq̃ue sufferen-
tis, inexpugnabile scutum accedam; illud
priùs deplorandum occurrit, temporum
nimirum iniuriã, ac hominum partim cras-
sa inscitiã, partim obstinatã nequitiã, in
eum miseriarum oceanum non solùm
vanos sæculi filios, sed etiam Deo dicatos
Religionum alumnos fuisse immersos, vt
status vocationisq̃ue obliti, non quò diui-
nus ille Spiritus, sed quò fallax mundus,
effrenis caro, seductor satanas inuitabat,
furibundo impetu præcipites agerentur; &
eos qui viam Dei ingressi, ipsorum oculos
vitæ innocentia perstringentes, turpia eo-
rum

rum facta præclara viuendi ratione condemnatum irent, acerrimo odio prosequi, iniuriarum procellis obruere, ac omni qua possent via, facta eorum bona vel tollere vel obliterare cæca & audaci mente consilioque non vererentur. Quod malum occulto Dei iudicio permissum, vt alia pleraque, ita etiam Rothense nostrum Monasterium peruaserat; & in VVILHELMI tempora vsque nonnullos reperit, quos transuersim abreptos ad similia paratos promptosque haberet. Ij cum VVILHELMVM ætate iuuenem, verecundiâ Angelum, vitâ innocentissimum contuerentur, tantisque interuallis sese ab eo superari, vitæ insuper suæ effrenem licentiam eius inculpatâ argui & confundi vsque ad oculorum dolorem viderent; lioris ac inuidiæ spiritu excæcati, vitam eius existimantes insaniam, omnia aduersitatum iacula in illum torquere, & imbrem iniuriarû in eum effundere, aliàs obscuriùs iniquos, aliàs non dissimulanter iratos infensosque, imò manifestè iniquos & acerrimos persecutores se erga illum exhibere numquã cessarunt. Hinc agnominibus supra modum iniuriosis ei illudere, eumque non nisi stulti loco habere, ac palàm ita eum iactare solemne & perpetuum eis erat, similiter tanta in

74 VITA WILHELMI ROTHENSIS
eum designare, quanta & qualia præfertim
à Fratribus illata si percipiat animus, exhor-
rescat. Audiuimus ex his nonnullos post il-
lius obitum illud vnicum vnicè & acerbè
deplorantes, adeò sæuè in VVILHELMVM
grassatos fuisse, illud vnicum expetentes, &
toto pectore optantes, nimirum malè in
VVILHELMVM designatorum veniam.
Quorum vnus prætereà asseruit, abundè si-
bi præstitum iri, si eorum à Deo immortali
veniam cōsequatur quæ peruersè in VVIL-
HELMVM statuerit: tantum scilicet horum
grauitas eum vrebat, vt reliquorum om-
nium videretur oblitus. Hæc tamen omnia
adeò forti, constanti, nec non hilari animo
pertulit; vt ea quasi non aduerteret, num-
quam etiam vel paulò tristiores inde aut
perturbatiorem affectum subiret, quin con-
trà insignia charitatis officia eis, quacum-
que ratione posset, exhibere numquam præ-
termitteret, Patrem suum cælestem instan-
tissimis precibus pro ipsis exorando, atque
propitium eis reddere summa deuotionis
contentione laborando: quemadmodum
mihi testati sunt, ac ob rei indignitatem
non sine gemitu & suspirijs retulerunt eius
coæui; inprimis Magister ipsius R. P. Ioan-
nes Feeg, qui, sicut & Admodum R. Præsul
Martinus, cuius supra meminimus, &
R. P.

ORDINIS PRAEMONST. 75
R.P. Georgius Kurtz à sacris VVILHEL-
MO Confessionibus, qui hunc Domini fa-
mulum vnice diligebant, eum vt Sanctum
cæli amplexati: quos etiam tanta tamque
stupenda sua patientia in summam rapuit
admirationem, eisque magnos ad omnia
religiosæ vitæ studia, inprimis ad similia pa-
tientia decora, stimulos admouit, ac in qui-
buslibet euentis miro solatio fuit.

CAPVT XVIII.

VVILHELMI *alta Taciturnitas.*

ERAT magnus hic Dei famulus à pri-
mis statim pueritiæ annis suprâ quàm
credi possit silentij & solitudinis amans
zelansque: puer enim adhuc in sæculo ab-
ditos recessus & angulos amabat, vt ibi lo-
quentem sibi ad cor Dominum audiens,
spiritu eius mellifluo recrearetur, ac cæle-
stibus illis lætitijs solitudini promissis in-
undaretur. Quo voto nequaquam sanè
frustratus, cumulatè quæsitâ inuenit, vnde
deinceps maior semper maiorque & amor
& cura solitariae habitationis & cellulæ
monasticæ mirificum studium in eius pe-
ctore creuisse eluxit; ita vt in Cœnobio,
alijs ad ludos, alijs ad alia dilapsis, VVIL-
HELMVS non alibi quærendus aut inue-
niendus